

[Helge Larsen.]

vi sidste år fik oprettet det økonomiske råd og dets sagkyndige og uvildige formandskab; og næste led i kæden blev helhedsløsningen, da man for første gang søgte at klare alle forårets økonomiske problemer under ét for at kunne afstemme dem efter hinanden, men navnlig efter, hvad der var økonomisk bærekraft til, når vi samtidig skulle skabe forudsætninger for at genopbygge en valuta-reserve og forudsætninger for en nedgang i den høje rente.

Jeg føler mig overbevist om, at vi efter dette ikke vender tilbage til gamle tiders former for fastsættelse af indkomstforøgelse; dem er samfundsudviklingen løbet fra. De må fremtidig ske under et større ansvar over for helheden. Jeg håber og tror, at der hos vore organisationer vil være en sådan grad af ansvarsfølelse, at de vil indordne sig herunder i deres forhandlinger. Bedst vil det være, om organisationerne ordner deres forhold selv under denne synsvinkel. Men kan de ikke det, ja, da må samfundsmagten naturligvis gribe ind; men hvorfor skulle der ikke i et demokratisk samfunds demokratiske organisationer kunne mobiliseres så megen selvdisciplin, at det kan gøres uden de stærke statsindgreb? Her er vel just et område, hvor demokratiet skal udbygges, så at det ikke bare er demokrati politisk set, men også økonomisk set.

Og når jeg dernæst vender mig til jordlovene, finder jeg også her, at en samfundsmæssig vurdering af udviklingen gør en indgriben påkrævet, og at en stærk lov-mæssig regulering er påkrævet for at værne og sikre de manges interesser.

Der er et nationalpolitisk formål med disse jordlove. Vi må i god tid have opbygget et værn mod uønskede opkøb af dansk jord, så at dette værn er rede, den dag vi går ind i et større europæisk fællesskab. Jeg ved vel, at dette motiv til jordlovene ikke er så aktuelt i dag som ved nytårstid, men det er der stadig, og det er rigtigt at have værnet klart. Oppositionen kræver jo ellers værn opbygget i god tid; det gælder i hvert fald militære værn. Hvorfor da så tilbageholdende her? Hvorfor skal vi angribes så stærkt af de særlig nationale partier, fordi vi i tide vil have skabt et værn om den danske jord?

Jeg så forleden dag, at det ærede medlem hr. Henry Christensen skrev i Jyllands-Posten, at det ikke hastede med jordlovene, da medlemskabet af fællesmarkedet er skudt ud i en uvis fremtid. Jo, det gør det nu alligevel efter vor opfattelse. Men derudover er det jo helt forkert af det ærede medlem hr. Henry Christensen kun at tro, at det er nationalpolitiske formål, der ligger bag ved regeringens forslag; der ligger andre og meget tungtvejende motiver bag dem, motiver, der ikke er bestemt af markeds-situationen.

Hele den hurtige industrialisering og udbygning af bysamfundene, hele motoriseringen, velstandsstigningen, som lægger et større og større pres på fritidsområder og friluftsarealer, væksten i folketallet, der ikke modsvares af væksten i det areal, vi har til rådighed, og hele den voldsomme stigning i grundpriserne — alle disse indre danske forhold, der jo i øvrigt vil blive forstærket, hvis vi bliver medlem af fælleskabet, gør det lige så nødvendigt, at vi gennemfører jordlovene nu.

Det radikale venstre har altid været førende i en jordlovgivning, der i nødvendigt omfang nedbrød gamle tilstande for at give plads for en voksende befolknings krav. Det var i sin tid navnlig husmændenes og landarbejdernes krav, og det er det stadig, men det er i dag nok mere en hastigt voksende bybefolknings krav om plads og muligheder på den danske jord, som det drejer sig om.

Det radikale venstre har også altid hævdet, at samfundsskabte værdier ikke bør gå i private lommer, men må tilfalde samfundet, der har skabt dem; også det krav er i dag højst aktuelt.

Det radikale venstre har således i dette folketingsår medvirket aktivt i to store lovgivningsarbejder, der hver især stemmer overens med radikal samfundsoptattelse. Og på denne baggrund er det så, at man taler om det radikale venstres udslettelse og undergang, som man har gjort det så ofte før. Jeg nikker genkendende til de mange spådomme — man vil kunne finde dem igennem 58 år siden mit partis dannelse i 1905 — og jeg ved, at det er ønsketænkning, og at det som al anden ønsketænkning er virkelighedsfjernt. Der vil stadig være vælgere nok til at